

ира. А никжде по пжтя се не виждала и най-малка сѣнчица, за да се спре на почивка пжтникътъ.

По сжщия пжтъ вървѣлъ единъ селянинъ и каралъ предъ себе си хубава крава: по-хубава отъ нея не можело да има. „Тя трѣбва сигурно да дава много вкусно млѣко“, — си помислилъ дѣдото. — „Добре ще бжде да я смѣня съ кончето“.

„Ей, ти съ кравата, слушай бе!“ — провикналь се той, — „вижъ какво ще ти кажа азъ тебе: — единъ конъ струва повече отъ една крава, нали? Но нищо, че е тѣй, мене ми трѣбва повече крава отколкото конъ; искашъ ли да се смѣнимъ?“

„Искамъ,“ — рекълъ селянинътъ съ кравата, и тѣ си размѣнили животнитѣ. Следъ това дѣдото трѣбвало да се върне назадъ, защото онова, за което билъ трѣгналъ, било направено; ала той билъ вече намислилъ да отиде на панаира, за да поразгледа, какво има и какво нѣма; затова се не върналъ, ами продължилъ пжтя си съ кравата. Той вървѣлъ бърже, бързала и кравата, и така скоро настигнали единъ човѣкъ, който каралъ на панаира овца. Но овцата била едра, охранена и съ много хубава вълна.

„Ето, това е за мене“, — помислилъ си дѣдото. — „За една овца у дома има предостатъчно трева, а презъ зимата ще я приберемъ при насъ въ стаичката. Като разсжда здраво, струва ми се, че ще бжде много по-добре да имаме овца, вмѣсто крава“. И следъ това викналь на оня съ овцата: „Слушай бе, искашъ ли да се смѣнимъ?“

Разбира се, че човѣкътъ съ овцата се веднага съгласилъ: размѣната станала и старецътъ продължилъ пжтя си. По едно време настигналъ единъ селянинъ, които носѣлъ една охранена гжска на панаира.

„Туй нѣщо, дето го носишъ, тежи много“, — рекълъ му дѣдото; — „но тая гжска има хубави пера и е тлъста. Добре би си живувала тя у насъ, край локвичката. И моята бабичка ще има съ какво да се занимава: ще ѝ събира какви не останки. Тя всѣкога ми е казвала: Ахъ, да имаме поне една гжска! — Сега вече тя може да има гжска. Искашъ ли да се смѣнимъ? Ще ти дамъ за гжската овцата и ще ти благодаря на туй отгоре“.

Селянинътъ, разбира се, веднага се съгласилъ. Размѣната станала и старецътъ получилъ гжската. Той вече билъ съвсемъ близо до града и навалищата по пжтя ставала все по-голѣма. Хора, добитѣкъ и коля — игла да хвърлишъ, нѣмало кжде да падне. Дѣдото вървѣлъ покрай плета на една градина, посѣта съ картофи. Тя била на единъ беднякъ, който

ималъ само една кокошка и, за да се не изгуби, вързалъ я за крака съ връвъ. Кокошката била съ оскубана опашка, мигала съ едното си око, но изглеждала много умна. „Кжтъ, кжтъ“ — кжткала тя. Какво искала да каже съ това, не знамъ, но старецътъ, като видѣлъ кокошката, помислилъ си: „Ето най-хубавата кокошка, която съмъ виждалъ презъ живота си; тя е по-хубава и отъ квачката на дѣдо попа! Дяволъ да го вземе, трѣбва да имамъ тая кокошка. Една кокошка все ще намѣри по двора зрънца, колкото да се храни. Сама ще се храни, нѣма да ѝ беремъ поне за туй грижа. Струва ми се, че ще направя добра размѣна, ако дамъ гжската за кокошката“.

„Искашъ ли да се размѣнимъ?“ — попиталъ той бедняка.

„Да се размѣнимъ ли?“ — отвърналь оня. — „Добре, да се размѣнимъ“. И размѣната станала. Сиромашътъ взелъ гжската, а старецътъ — кокошката.

Свършилъ си старецътъ работата, нѣмало вече какво да гледа изъ града. Времето било много горещо и нему се щѣло да си сръбне малко студена водица, па да си хапне и малко хлѣбець.

Тъкмо поискалъ да влѣзе въ една кръчма, когато чиракътъ се показалъ съ тежѣкъ човалъ на гърба и двамата се сблѣскали на прага.

„Какво носишъ въ човала?“ — попиталъ дѣдото.

„Окапали ябълки“, — отвърналь чиракътъ, — „окапали ябълки за прасетата“.

„Е, това е вече цѣло прахосничество. Не-дай Боже да види това моята бабичка! Миналата година нашата ябълка, дето е при сметата, бѣше родила само една-едничка ябълка. Откжснахме я и я сложихме на лавицата. Тамъ стоя, докато изгни съвсемъ. Толкова ѝ се радваше моята баба, но какво ли ще каже, ако види толкова много ябълки изведнажъ!“

„Е, какво ще ми дадешъ за тѣхъ?“ — попиталъ чиракътъ.

„Какво да ти дамъ? Добре, ще ти дамъ кокошката“. И дѣдото далъ кокошката за ябълкитѣ, а после влѣзълъ въ кръчмата и се изправилъ предъ тезгяха.

Човала съ ябълкитѣ оставилъ до печката и, безъ да му мисли много, обърналъ се къмъ кръчмаря.

Въ кръчмата имало много свѣтъ: търговци на коне, на добитѣкъ, други хора; имало и двама англичани, които били толкова богати, че джебоветѣ имъ едва се не прѣскали отъ многото жълтици, съ които били натѣпкани. Тѣ били посръбнали и на туй от-